

בדירה מתחת לדירת נוגה אלימלך. גברת מרברניק מבורכת בשינה בריאה. מספרת היא: "ישנתי שנת ישרים ולא שמעתי כלום. אבל גם אם הייתי שומעת, מה הייתי יכולה לעשות? באם זה כמו שמספרים או היו יריות, וזה לא בשביל אנשים כמוני להתערב."

גם משפתת טרייר בדירה הסמוכה לא שמעה דבר. "אנחנו ישנו כולנו ולא שמענו כלום", סיפרה הבת הערמונית. "רק בבוקר שמענו שהיתה טריצה".

אליעזר לוינסון, הגר סמוך לחנות שנס' דה, היה גלורלב יותר, הודה בבושתי פנים שאכן שמע את היריות — אבל לא העז להתערב. "שמענו יריות, אחת ואחר-כך עוד אחת", סיפר, "לא ידעתי מה לעשות שמעתי את האזעקה וחשבתי כי הגיעה המשטרה. אחר-כך בתוך האזעקה שמעתי עוד יריה. לא ניגשתי אפילו לחלון מפתח."

ראיון עם שודד-יהלומים:

על הערכים המשתנים בעולם התח' תון מעיד הראיון הבא, שערכה כתבת "העולם הזה" עם שודדי-יהלומים ותיק בפנסיה. זה סיפורו:

מה שהולך היום — זה עולם חדש בכלל. אני הייתי בנמנו אחד השודדים הנועזים ביותר בארץ — אבל אף פעם לא הלמתי לצאת לגיב עם אקדה בכיס.

אבל היום — הדבר הראשון שכונסיה חושבת עליו, זה עוזים או אקדחים. אני אספר לך את הקאריירה שלי, ותראי כמה היינו כמו ילדים לעומת השודדים של היום. התחלתי לצאת עם החברה לפריצות עוד בגיל 17. עבודה לא היתה אז, אפילו אם רציתי לעבוד. בגלל הכסף שפירתי בחופ' שיות רצו אחריי כל הבחורות.

מקיסקים וחגויות מכולת עברנו לדברים גדולים יותר. היכרתי אדם שהיה מקבל יהלומים גנובים ומעביר אותם לחוף-לארץ. הוא שיכנע אותי שכדאי יותר לעשות פעם מכה אחת גדולה ואחר-כך לחיות טוב מה' כסף במשך שנים.

באותו זמן היה לי כבר מאסר-על-תנאי, אבל בכל זאת לא חשבתי הרבה. התארגנו כמה חברה, סחבנו מכונית, ופרצנו לחנות תכשיטים ברחוב בני-יהודה בתל-אביב.

רים שלי הפרנסה לא הספיקה, מהמשכורת שקיבלתי בתור מסגר. בבית ממש לא היה מה לאכול.

לקחנו נשק — כלי כדורים

ייתי מיואש לגמרי. התחלתי לי הסתובב בבתי-קפה ולשבת עם החברה, רק בשביל לא להיות בבית ולשמוע את ה' נידוד של האשה. וכך שמעתי שמתכוננים לעשות משהו גדול. אחד מהחברה סיפר שיש מלטה בסביבות כביש פתח-תקוה, ששם מחזיקים יהלומים ששוים מאה אלף לירות. הוא אמר שעם שלושה אנשים נוס' סים זה מישחק לידים לקחת את הסחורה. הם גורמים לעבדו שם בחמש אחרי-צהר' ריים, ואם נבוא בשבע, רק ניכנס והיה-לרו מים שלנו.

בהתחלה לא רציתי לשמוע, אבל בסוף החלטתי ללכת איתם. אני הייתי דרוש בתור

להוריד אותו. אבל קודם האטנו את המהיר רות, לא רצינו להרוג אותו. ובאמת אותו בחור זיהה אחר-כך את המכונית, וכך עצרו אותנו. מחוסר הוכחות אומנם השתחררנו, אבל רק אחרי שישבתי במעצר שלושה חודשים.

כל העיתונים כתבו שזה היה השוד הי' נועז ביותר שבוע בארץ. אבל אני יכול להגיד לך שזה לא היה כמו היום. אני ליד הארץ, השתתפתי במיבצע-סיני ובמלחמת ששת-הימים. אפילו שראיתי הרבה מות אני עצמי לא הרגתי את אף אחד ולא מוכן להרוג. תאמיני לי, זה לא שדה חי אדם.

★★★
בשביל שום פנאם — לא כדאי להרוג

נה למשל בשוד של המלטה חשבנו שיש יהלומים ב-100 אלף לירות. אחר-כך התברר שהם שווים רק 80 אלף. נניח

"הפושעים של היום — יורים בקלות"

מסגר, כדי לפתוח את הכספת. אני יכול להגיד לך — אנחנו היינו ממש לדים בהשואה למה שהולך היום. לקחנו מכונית של אחד החברה שהיה נהג מונית. אחרי מלחמת ששת-הימים נש' אר אצל אחד מאיתנו עוזי. הוא הביא אותו ואחר הביא אקדה. בכלל לא התכוונו להשי' תמש בנשק, רק להפחיד במיקרה שמישהי יראה אותנו. אפילו כדורים לא היו לנו. לבשנו על הפנים כובעי-גרבר עם חורים. הגענו למקום בשש וחצי. היינו בטוחים שאין שם אף אחד. אבל כשנכנסנו ראינו אדם מבוגר ואחד צעיר יושבים וסופרים יהלומים. אחר-כך נודע לנו שאלה היו האב ובנו, בעלי המלטה.

קשרנו אותם, לקחנו את היהלומים ו' ברחנו מן המקום. אחרי זה התחיל הבלגן. בחור צעיר, חייל אני חושב, התחיל לרדוף אחרינו ועלה על המונית שנכנסנו בה. ידענו שזה יהיה הסוף שלנו, או החלטנו

שאפילו היינו מצליחים לקחת אותם, אז צריך לחלק את הכסף לארבעה. עכשיו, תמיד יש סיכון שנתפסים — ובאמת שניים מאיתנו נתפסו. אז רק לעורך-דין שילמנו עשרת אלפים לירות. אחר-כך, אם הייתי נשפט, או עוד הייתי יושב כמה שנים — ורק אחר-כך מקבל את הכסף.

בשביל כסף כזה, ואפילו גדול יותר — לא כדאי להרוג אדם. אחר-כך, אפילו אם לא תופסים אותך, לא לישון תמיד בלילות, לראות תמיד את ההרוג נגד העיניים. ואם כן נתפסים — אז זה מאסר לחיים.

אבל היום לא חושבים ככה. היום החברה יכולים להרוג ולא לחשוב על זה בכלל. לא איכפת מהחיים לא של אחרים ולא של עצמם. אני בכלל לא יודע מה להגיד, על מה שעושים היום הפושעים, איך שהם יורים בקלות.

כאילו לא איכפת להם מהחיים — לא של אחרים, וגם לא של עצמם.

★★★
"אני חי בסיוט"

אופיינית ביותר, אולי, לשלטון הפי' חד, היא דחא תגובתו של קורבן השוד עצמו, יהודה גורן, מנהל החנות שנשדדה. גם הוא לא העלה בדעות שחובתם האורחית של השכנים היתה להתערב, לנסות למנוע את השוד. אמר גורן, 45 כסוף-שער ובעל חוות מרשימה, לכתבת העולם הזה, שעות ספורות לאחר השוד, בחנותו:

"וכי מה יכול אותו נהג לעשות אחרי שירו עליו, מאשר להסתלק? גם השכנים באו אלי כולם וסיפרו לי ששמעו יריות אבל פחדו להתערב. אחד השכנים סיפר לי שהוא לא העז אפילו לגשת לחלון כדי להגיף את התריסים."

יהודה גורן מבין לליבם של שכניו — כי גם הוא עצמו יודע את טעמו של הפחד, ביחוד במקצועו המסוכן:

"אני בהחלט יכול להגיד שאני חושש לשלום אשתי וילדי, אומר רוא. "מה שנה אני חי בסיוט שמא ייחטף אחד מילדי או יאונה משהו לאשתי. קדושת' החיים כבר לא קיימת בארץ הזאת."

★★★
לא חלמנו להשתמש באקדה

שינו את זה בליה — וכמוכן בלי נשק. אף אחד מאיתנו לא חלם להשי' תמש באקדה, או אפילו להחזיק אחד. המשטרה קיבלה אז ידיעה ממלשין ואיך שהגענו לחנות חיכו לנו. נשפטתי לשנה מאסר. אחרי שיצאתי מבית-הסוהר, אשתי נעלמה. סיפרו לי שהיא עזבה את הבית עם גבר אחר. אחרי כמה חודשים התגרשנו. המשכתי לעבוד, והתאהבתי בבחורה צעיר' רה בת 19 משכונת-התקוה. שבועיים אחרי שהכרתי אותה התחתנו. נולדו לי עוד שני ילדים. לא היתה לנו דירה וגרנו אצל ההור'

נשף בחירת הנסיך והנסיכה!

הביילוי המושלם להורים וילידיים בחג הפסח

ביום חמישי זה, 23.4.70, בשעה 10.30 בבוקר, בפארק הלאומי, רמת-גן תוכנית מיוחדת:

הופעת נוכבי הקרקס הישראלי

וימפי הכלב הנוסע-שרירוקד

זינגו הליצן מתורכייה

ג'ודי והבובה המדברת אודי

המנחה: הזמרת זליה פרידלנד

הופעה מיוחדת: תזמורת הנוער של רמת-גן

נטעם מערכת העולם הזה ויצרני מאלט אביר ובחסותו האדיבה של ד"ר ישראל פלד ראש עיריית רמת-גן

עבית
העילית בשוקולד

חברת "עלית", יצרני הממת' קים המובחרים, תעניק שי מתוק לכל ילד שיבוא לנשף- הבחירה הגדול, וחבילות-שי מיוחדות למועמדים הסופיים.